तदेके कुशला मन्यमानाः प्राचीꣳ स्रुचमुपावहृत्य हुत्वा पर्याहृत्योपभृत्यधिनिद-
धति न तथा कुर्याद्यो हैनं तत्र ब्रूयादनुयुवं न्वाऽअयमध्वर्युर्यजमानमकद्विषतो
भ्रातृव्यस्यान्ववसायिनमितीश्वरो ह तथैव स्यात् ॥१३॥ पार्श्वत उ हैके । स्रुच-
मुपावहृत्य हुत्वा पर्याहृत्योपभृत्यधिनिदधति न तथा कुर्याद्यो हैनं तत्र ब्रूयाद-
तीर्थेन न्वाऽअयमध्वर्युराहुतीः प्रारौत्सीत्सं वा शरिष्यते घुणिर्वा भविष्यतीतीश्व-
रो ह तथैव स्यात् ॥१४॥ इत्यमेव कुर्यात् । प्राचीमेव स्रुचमुपावहृत्य हुत्वा
तेनैवाधिहृत्योपभृत्यधिनिदध्यात्तस्य नोपमीमाꣳसास्ति तत्पशव्यमायुष्यम् ॥१५॥
प्रदग्धाहुतिर्ह वाऽअन्योऽध्वर्युः । आहुतीर्हान्यः संतर्पयत्येष ह वै प्रदग्धाहुतिर-
ध्वर्युर्योऽयमाज्यꣳ हुत्वावदानानि जुहोत्येतꣳ ह वै तद्दृश्यमाना वाग्भ्युवाद प्रद-
ग्धाहुतिर्न्वाऽअयमध्वर्युरित्यथ हैना एष संतर्पयति योऽयमाज्यं हुत्वावदानानि
जुहोत्यथ पुनरत्त आज्येनाभिजुहोत्येष हैनाः संतर्पयति तासाꣳ संतृप्तानां देवा
हिरण्मयांश्चमसान्पूरयन्ते ॥१६॥ तदु होवाच याज्ञवल्क्यः । यद्वाऽउपस्तीर्यावदा-
याभिघारयति तदेवैनाः संतर्पयति तासाꣳ संतृप्तानां देवा हिरण्मयांश्चमसान्पूर-
यन्तेऽयस्थूणागृहपतीनां वै शौल्बायनोऽध्वर्युरास ॥१७॥ स होवाच । इदमहेदꣳ
सत्त्रं कृशपश्वल्पाज्यमथायं गृहपतिरस्मीति मन्यतऽइति ॥१८॥ स होवाच । अ-
ध्वर्यवा वै नोऽक्रुद्ध एते वै ते स्रुचौ ये त्वꣳ संवत्सरं नाशक आदातुं यद्वै त्वाह-
मेतयोरनुशिष्यां प्र प्रजया पशुभिर्जायेथा अभि स्वर्गं लोकं वहेरिति ॥१९॥ स
होवाच । उप त्वायानीति स होवाचात्र वाव खल्वर्हसि यो नः संवत्सरेऽध-
र्युरभूरनुपेतायैव तऽएतद्ब्रवाणीति तस्माऽउ हैतदेव स्रुचोरादानमुवाच यदेतद्या-
ख्याम तस्मादेवंविदमेवाध्वर्युं कुर्वीति नानेवंविदम् ॥२०॥ ब्राह्मणम् ॥८ [४. २.]
॥ द्वितीयः प्रपाठकः ॥ कण्डिकासंख्या१०४ ॥ ॥

प्रजापतिर्वै प्रजाः सृजमानोऽतप्यत । तस्माच्छ्रान्तात्तपानाच्छीरुदक्रामत्सा दीप्य-